

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 392/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **U.S. Steel Košice, s.r.o.**, Vstupný areál U. S. Steel, IČO 36 199 222, zastúpenej Dolobáč Legal s.r.o., Floriánska 19, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoPr/11/2019 z 19. mája 2021 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/190/2022 z 11. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu v jej pracovnoprávnej veci. Napadnuté rozhodnutia navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Tiež požaduje náhradu trov konania a priznanie primeraného finančného zadostučinenia 5 000 eur.

2. Žalobca sa žalobou z decembra 2012 podanou na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti sťažovateľke určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, určenia ďalšieho trvania pracovného pomeru a nároku na náhradu mzdy. Žalobu odôvodnil tým, že sťažovateľka sa dozvedela o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru 20. júna 2012, resp. 13. septembra 2012, ale oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru mu doručila až 27. novembra 2012.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 15Cpr/4/2012-201 z 28. mája 2014 žalobu zamietol s odôvodnením, že intenzita porušenia pracovnej disciplíny dosiahla vyžadovanú mieru závažnosti, boli naplnené všetky formálno-právne predpoklady potrebné pre okamžité skončenie pracovného

pomeru a bola dodržaná dvojmesačná lehota podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), ktorá začala plynúť 4. októbra 2012.

4. Krajský súd uznesením č. k. 1CoPr/6/2014-233 z 10. marca 2015 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 15Cpr/4/2012-302 z 22. júna 2016 žalobu opätovne zamietol. Okresný súd dôvodil tým, že 13. septembra 2012 nebolo vyšetrowanie zo strany zamestnávateľa ukončené, a teda sťažovateľka, resp. jej vedúci zamestnanci, ešte nemali vedomosť o skutočnostiach, ktoré sa preukázali interným vyšetrowaním a o ktorých sa dozvedeli až po predložení záverečnej správy zo 4. októbra 2012.

6. Krajský súd v rozpore s § 390 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) uznesením sp. zn. 9CoPr/12/2016 zo 6. decembra 2017 opäť zrušil v poradí druhý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Po vrátení veci okresný súd tretíkrát rozsudkom sp. zn. 15Cpr/4/2012 z 20. februára 2019 žalobu zamietol.

8. Následne krajský súd po vykonaní dokazovania napadnutým rozsudkom rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, pracovný pomer žalobcu trvá a sťažovateľka je povinná zaplatiť mu náhradu mzdy. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa dopustil vytýkaného konania 20. júna 2012 a táto skutočnosť bola zaznamenaná bezpečnostnými kamerami Útvaru ochrany spoločnosti USS Steel s.r.o. (ďalej len „útvar ochrany spoločnosti“). Žalobca bol útvarom ochrany spoločnosti predvolaný na podanie vysvetlenia 13. septembra 2012, kedy mu bolo umožnené vyjadriť s k daným zisteniam a následne mu bola zablokovaná vstupná karta a tiež mu bol dočasne prerušený výkon práce. V súvislosti s postavením útvaru na ochranu spoločnosti ako samostatnej organizačnej zložky sťažovateľka tvrdila, že relevantnú vedomosť o porušení pracovnej disciplíny žalobcom sa dozvedela až zo záverečnej správy útvaru na ochranu spoločnosti (4. októbra 2012). Krajský súd argumentoval, že ak sťažovateľka v rámci svojho pracovného a organizačného poriadku vytvorila organizačnú zložku, ktorej zverila rozhodovanie o určitých otázkach týkajúcich sa pracovného pomeru, nemôže zároveň tvrdiť, že ak táto organizačná zložka mala vedomosť o porušení pracovnej disciplíny, sťažovateľka sama takou informáciou nedisponovala. Rovnako tak sa nemôže zbaviť zodpovednosti za rozhodnutia organizačnej zložky, ktorú sama vytvorila a zverila jej konkrétne právomoci. Z vykonaného dokazovania vyplynul záver, že generálny manažér pre ochranu – Európa zodpovedá priamo prezidentovi spoločnosti, a zároveň zo svedeckých výpovedí vyplynulo, že riaditeľ oceliarní bol o okolnostiach porušenia pracovnej disciplíny a následného vyšetrowania oboznámený.

9. Krajský súd vyhodnotil sťažovateľkinu argumentáciu o prerušení výkonu práce nie podľa § 141a ZP, ale podľa § 142 ods. 3 ZP za nepatričnú. V tomto smere poukázal na znenie jednotlivých ustanovení a uviedol, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi § 141a ZP, ktorý priamo počíta s dočasným prerušením výkonu práce z dôvodu podozrenia zo závažného porušenia pracovnej disciplíny zamestnancom tak, ako je to aj v tomto prípade. Toto ustanovenie poskytuje zamestnávateľovi priestor na vykonanie potrebného šetrenia za súčasného prerušenia jeho výkonu práce. Krajský súd uviedol, že rozhodujúcim faktorom pre aplikáciu práve tohto ustanovenia je, že zamestnávateľ získal kvalifikované podozrenie o závažnom porušení pracovnej disciplíny.

Okrem toho krajský súd zdôraznil, že zo skutkových okolností zistených vykonaným dokazovaním nevyplývajú žiadne objektívne prekážky na strane zamestnávateľa, pre ktoré by bol žalobcovi 13. septembra 2012 zamedzený vstup do areálu sťažovateľky a prerušený výkon jeho práce. Krajský súd neakceptoval sťažovateľkin výklad o prerušení výkonu práce z dôvodu vytvorenia časového priestoru pre vyšetrovanie, pretože by tým došlo k obchádzaniu zákonných ustanovení slúžiacich na ochranu práv zamestnancov (predĺženie hmotnoprávnej prekluzívnej lehoty ustanovenej v § 68 ods. 2 ZP).

10. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP z dôvodu porušenia § 390 CSP, pretože krajský súd dvakrát zrušil a vrátil rozsudok okresného súdu a až na tretíkrát sám vykonal dokazovanie a vo veci rozhodol.

11. Nesprávne právne posúdenie namietala sťažovateľka podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom označila nasledovné otázky, ktoré mal krajský súd nesprávne právne posúdiť: 1. Má dočasné prerušenie výkonu práce zamestnanca na základe rozhodnutia zamestnávateľa z dôvodu podozrenia zo závažného porušenia pracovnej disciplíny podľa ustanovenia § 141a ZP za následok začatie plynutia prekluzívnej lehoty podľa § 68 ods. 2 ZP na podanie okamžitého skončenia pracovného pomeru? 2a. Aplikuje sa ustanovenie § 141a ods. 1 ZP automaticky na každé nepridelovanie, resp. prerušenie výkonu práce zo strany zamestnávateľa, ak dochádza súčasne k zisťovaniu okolností v súvislosti s podozrením na porušenie pracovnej disciplíny? 2b. Je vylúčené aplikovať ustanovenie § 142 ods. 3 ZP, ak dochádza súčasne k zisťovaniu okolností v súvislosti s podozrením na porušenie pracovnej disciplíny? 3. Považuje sa vedomosť vedúceho zamestnanca o porušení pracovnej disciplíny, ktorý voči zamestnancovi nie je v pozícii vedúceho zamestnanca podľa § 9 ods. 3 ZP a nie je ani oprávnený konať voči nemu vo veci skončenia pracovného pomeru, za vedomosť zamestnávateľa o takomto porušení?

12. Podstatou dovolacej argumentácie sťažovateľky bolo, že prekluzívnu lehotu podľa § 68 ods. 2 ZP je možné počítať až od momentu skutočného zistenia o porušení pracovnej disciplíny, v konkrétnom prípade až od ukončenia vyšetrovania, teda od záverečnej správy z 3. októbra 2012. Vo vzťahu k otázke 2a a 2b sťažovateľka uviedla, že trvá na tom, že žalobcovi prerušila výkon práce podľa § 142 ods. 3 ZP. Vo vzťahu k tretej otázke zdôraznila, že generálny manažér pre ochranu nebol voči žalobcovi vedúcim zamestnancom podľa § 9 ods. 3 ZP. Podľa názoru sťažovateľky až záverečná správa samostatnej organizačnej zložky doručená vedúcemu zamestnancovi vytvorila reálny podklad, na základe ktorého sa vedúci zamestnanec, ktorý disponoval kompetenciami riešiť personálne otázky, mohol dozvedieť o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru.

13. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol, že krajský súd pochybil, ak nerešpektoval § 390 CSP, ale na druhej strane uviedol, že nemá zmysel rozsudok krajského zrušiť len z tohto dôvodu, pretože tým by aj dovolací súd dospel k neprimeranému predlžovaniu súdneho konania. Uvedené platí o to viac v situácii, keď zrušenie rozsudku odvolacieho súdu by bolo samoúčelné a nebola by tak ani možnosť nápravy toho pochybenia, ktoré samotné zrušenie zapríčinilo. V tejto časti teda najvyšší súd dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP.

14. V časti nesprávneho právneho posúdenia sa najvyšší súd najprv zaoberal otázkami 2a a 2b, v rámci ktorých zdôraznil, že pre právnu kvalifikáciu nepridelovania práce zamestnancovi sú podstatné skutkové okolnosti. V tejto súvislosti poukázal na to, že samotná sťažovateľka v rámci

konania tvrdila, že vstup žalobcovi zablokovala preto, aby si vytvorila časový priestor pre vyšetrovanie. Z dokazovania zároveň nevyplynuli žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že došlo k prekážkam na strane zamestnávateľa. Odvolací súd neaplikoval na dané prerušenie práce § 142 ods. 3 ZP preto, že súčasne dochádzalo k vyšetrovaniu podozrenia z porušenia pracovnej disciplíny, ale preto, že tomu nenasvedčovali skutkové okolnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Napokon dovolací súd otázku 2b vyhodnotil ako neprípustnú, keďže odvolací súd na nej nezaložil svoje rozhodnutie. Aj otázku 2a vyhodnotil najvyšší súd ako hypotetickú s tým, že krajský súd nezaložil rozhodnutie na tom, že § 141a ZP sa má automaticky aplikovať pri každom prerušení práce zamestnanca podozrivého z porušenia pracovnej disciplíny.

15. Otázky č. 1 a 3 posudzoval najvyšší súd spoločne, keďže sa obe týkali začatia plynutia prekluzívnej lehoty podľa § 68 ods. 2 ZP. V prípade nebolo sporné, že útvary na ochranu spoločnosti nie je nadriadeným žalobcu v tom zmysle, že by mu mohol ukladať pracovné úlohy. To ale neznamená, že nemal kompetenciu riešiť porušenie pracovnej disciplíny. Podstatným bolo, že útvary na ochranu spoločnosti mal kompetenciu prešetrovať konanie žalobcu, hoci bez právnej kvalifikácie tohto konania, a prijať v tejto súvislosti opatrenia – zablokovanie vstupnej karty. Okrem toho najvyšší súd zdôraznil, že z dokazovania vyplynulo, že riaditeľ ochrany útvaru na ochranu spoločnosti informoval riaditeľa oceliarní (nadriadeného žalobcu) o zablockovaní karty.

16. Pokiaľ sa sťažovateľka odvolávala na rozsudok Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. 5Cz 37/72 z 22. decembra 1972, R 64/1973, tak aj z tohto vyplýva, že zamestnancovi nemôže byť na ujmu, ak organizačné zložky zamestnávateľa medzi sebou dostatočne nekomunikujú.

17. Na základe uvedeného najvyšší súd na tretiu dovolaciu otázku odpovedal, že vedomosť organizačnej zložky, ktorá má právomoc prešetrovať porušenia pracovnej disciplíny, je potrebné považovať za vedomosť zamestnávateľa, ktorá má za následok začatie plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty podľa § 68 ods. 2 ZP.

18. Vo vzťahu k prvej otázke najvyšší súd poukázal na to, že hoci sú inštitúty okamžitého skončenia pracovného pomeru (§ 68 ods. 2 ZP) a prerušenia výkonu práce podľa § 141a ZP rozdielne, spája ich prvok porušenia pracovnej disciplíny, ktoré musí mať v oboch prípadoch intenzitu závažného porušenia. Práve preto sa krajský súd zaoberal aj prerušením výkonu práce, aj keď spor medzi stranami sa ho primárne nedotýkal. Prerušenie výkonu práce bolo pre odvolací súd len ďalším z dôkazov, keď sa sťažovateľka dozvedela o žalobcovom porušení pracovnej disciplíny. Podľa najvyššieho súdu odvolací súd správne vyhodnotil skutkový stav, ak uviedol, že sťažovateľke najneskôr 13. septembra 2012 začala plynúť dvojmesačná prekluzívna premlčacia lehota podľa § 68 ods. 2 ZP.

19. Na prvú dovolaciu otázku najvyšší súd teda odpovedal, že nie vždy a za každých okolností má dočasné prerušenie výkonu práce podľa § 141a ZP za následok začatie plynutia premlčacej lehoty. Dočasné prerušenie výkonu práce zamestnanca predstavuje skutkovú okolnosť, ktorú musí súd v procese dokazovania vyhodnotiť samostatne a v súvislosti s ostatnými dôkazmi. Keďže záver krajského súdu o začatí plynutia lehoty podľa § 68 ods. 2 ZP nebol prijatý výlučne ako následok prerušenia výkonu práce podľa 141a ZP, ale bol podporený aj výsledkami ďalšieho dokazovania, prvá otázka sťažovateľky neodzrkadľuje podstatu právnej argumentácie odvolacieho súdu.

20. Vo vzťahu k podpornej argumentácii sťažovateľky prostredníctvom odkazu na § 68 ods. 2 druhú vetu ZP, ktorá zasa odkazuje na § 63 ods. 4 a 5 ZP, najvyšší súd uviedol, že novú dvojmesačnú subjektívnu lehotu (odo dňa, keď sa zamestnávateľ dozvedel o výsledku takého preverovania) však zákonodarca stanovil len pre prípad, že toto konanie vedie „iný orgán“. Pod pojmom „iný orgán“ sa má však na mysli orgán činný v trestnom konaní (R 42/1993), príp. iný verejnoprávny orgán. Rozhodne ním nie je organizačná zložka zamestnávateľa, a to ani v prípade, ak jej náplňou je prešetrovanie konaní zamestnancov, v ktorých možno vidieť porušenie pracovnej disciplíny.

21. Podľa názoru najvyššieho súdu dvojmesačná lehota daná zamestnávateľovi slúži okrem iného aj na potrebné prešetrenie toho, či zamestnanec skutočne porušil pracovnú disciplínu závažným spôsobom. Začiatok plynutia subjektívnej lehoty nemôže byť závislý na tom, či a kedy si zamestnávateľ zabezpečí dostatok dôkazov, ktoré on sám považuje za potrebné na konštatovanie o závažnom porušení pracovnej disciplíny. Preto na podotázku sťažovateľky, či pre začiatok plynutia subjektívnej lehoty možno považovať deň skončenia šetrenia zamestnávateľom, dovolací súd odpovedal, že aj v prípade interného šetrenia je rozhodujúci deň, keď sa zamestnávateľ dozvedel o konaní zamestnanca, ktoré môže viesť ku skončeniu pracovného pomeru. Uvedené platí aj v prípade ak interný útvar zamestnávateľa v prešetrovaní pokračuje a tiež ak nemá sám kompetenciu vyvodit' z konania zamestnanca dôsledky v podobe skončenia pracovného pomeru. V tejto časti teda najvyšší súd uzavrel, že dovolacia otázka je prípustná, ale nie je dôvodná.

II.

Argumentácia sťažovateľky

22. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu uvádza, že na základe skutkového stavu dospel dovolací súd k arbitrárnym, nesprávnym a právne neudržateľným právnym záverom. Uvádza, že dovolací súd, ako aj odvolací súd vyvodili nesprávny právny záver o tom, ktorý moment je rozhodujúci pre začatie plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty v prípade, ak chce zamestnávateľ so zamestnancom okamžite skončiť pracovný pomer z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny.

23. Podľa sťažovateľky všeobecné súdy zamieňajú, resp. stotožňujú situácie, kedy je zamestnanec ešte iba dôvodne podozrivý zo závažného porušenia pracovnej disciplíny s tým, kedy sa dostatočne preukáže, že sa takého konania dopustil. V tejto nadväznosti poukazuje sťažovateľka na gramatický výklad pojmu „dozvedel“ podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP, ktorý je kľúčovým pre začiatok plynutia lehoty ustanovenej v § 68 ods. 2 ZP.

24. Následne pokračuje logickým výkladom a uvádza, že na to, aby zamestnávateľ mohol vyvodit' záver o splnení materiálnych podmienok na okamžité skončenie pracovného pomeru, je potrebné riadne zistiť skutočný stav. O tom sa logicky dozvie až v momente, keď náležitým spôsobom prešetrí danú situáciu.

25. Pokiaľ ide o dočasné prerušenie výkonu práce, sťažovateľka prezentuje, že toto je iba začatím preverovania indícií, ktoré môžu zamestnávateľa doviest' k záveru o závažnom porušení pracovnej disciplíny. Sťažovateľka zdôrazňuje, že pokiaľ pre dočasné prerušenie výkonu práce podľa § 141a ZP postačuje dôvodné podozrenie z porušenia pracovnej disciplíny, pre okamžité skončenie

pracovného pomeru sa vyžaduje reálna vedomosť o takom porušení. Preto nie je možné stotožniť moment prerušenia výkonu práce s momentom začatia plynutia lehoty podľa § 68 ods. 2 ZP.

26. Vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu sťažovateľka kritizuje porušenie procesného pravidla vyplývajúceho z § 390 CSP. Argumentuje predovšetkým rozhodnutiami ústavného súdu, ktorými bolo vyslovené porušenie práv pri nedodržaní uvedenej normy.

27. Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje hrubým nerešpektovaním kogentného procesného predpisu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

28. Ťažiskom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s posúdením otázky začiatku plynutia lehoty podľa § 68 ods. 2 ZP. Závery najvyššieho súdu aj krajského súdu v tomto smere považuje za ústavne neakceptovateľné, porušujúce jej právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sťažovateľka namieta vo vzťahu k porušeniu § 390 CSP krajským súdom.

III.1. K postupu krajského súdu:

29. Pokiaľ ide o časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka atakuje procesný postup krajského súdu, je potrebné túto odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

30. Vo vzťahu k tejto časti ústavný súd predostiera, že nie je jeho úlohou perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným dielčím procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi. Preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústí do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup *contra legem* – protiústavnosť konania nezaloží (I. ÚS 76/2015). V tomto kontexte ústavný súd v zhode s najvyšším súdom uvádza, že ak je cieľom § 390 CSP zrýchlenie a zefektívnenie súdneho konania, bolo by bezúčelné rušiť ho iba z tohto dôvodu.

III.2. K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu:

31. Ústavný súd v úvode tejto časti považuje za vhodné pripomenúť, že k porušeniu pracovnej disciplíny malo dôjsť tým, žalobca vo svojom voľnom čase neoprávnene vstúpil do areálu zamestnávateľa a následne odtiaľ vyviezol jemu nepatriaci materiál. Tento dej bol zaznamenaný bezpečnostnými kamerami 20. júna 2012. V súdnom konaní nebolo sporné, že uvedeným konaním došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny zo strany žalobcu, sťažovateľka nenamietala spôsob vykonaného dokazovania ani jeho rozsah. Sporným ostalo jedine to, či lehota pre okamžité skončenie pracovného pomeru začala plynúť od 13. septembra 2012 (prerušenie výkonu práce) alebo až od 4. októbra 2012, kedy bolo ukončené interné vyšetrovanie žalobcovho konania.

Sťažovateľka nespokojná s celkovým výsledkom sporu v ústavnej sťažnosti zopakovala argumentáciu uplatnenú v dovolaní proti rozsudku krajského súdu.

32. Z hľadiska ústavného posúdenia veci treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom si vymedzovať prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najstálejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

33. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu je rovnako potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

34. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a konštatuje, že dovolací súd sa so sťažovateľkou nastolenými otázkami podrobne, precízne a ústavne udržateľným spôsobom vysporiadal. Tiež je potrebné uviesť, že sťažovateľka sa aj v ústavnej sťažnosti snaží navodiť, že krajský súd, ako aj najvyšší súd len vo všeobecnej rovine prijali právny záver, podľa ktorého ak zamestnávateľ zamestnancovi preruší výkon práce podľa § 141a ZP, automaticky to vedie k začatiu plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty podľa § 68 ods. 2 ZP. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu však takýto záver nevyplýva. Naopak, najvyšší súd v tomto smere preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a uviedol, že dočasné prerušenie výkonu práce nemá za následok začatie plynutia premlčacej lehoty. Uvedené ale neznamená, že tomu tak nemôže byť. Dovolací súd poukázal na konkrétne dôkazy (výpovede svedkov aj sťažovateľky), z ktorých vyplynulo, že v tomto prípade došlo k prekrytiu okamihu, kedy sa sťažovateľka dozvedela o porušení pracovnej disciplíny (§ 68 ods. 2 ZP), a okamihu, keď prerušila žalobcovi výkon práce (§ 141a ZP).

35. Ústavný súd považuje za správne závery dovolacieho súdu, podľa ktorých nedostatočná komunikácia medzi jednotlivými zložkami zamestnávateľa nemôže byť na ťarchu zamestnanca. Rovnako považuje ústavný súd za správny a ústavne konformný záver, že lehota stanovená v § 68 ods. 2 ZP plní aj ten účel, aby zamestnávateľovi vytvorila priestor na prešetrenie prípadu. V prípade, že by bol prijatý výklad sťažovateľky a začatie plynutia prekluzívnej lehoty by sa odvíjalo až od ukončenia interného šetrenia zamestnávateľom, mohlo by dôjsť k výraznému oslabeniu ochrany práv zamestnancov.

36. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, III. ÚS 198/2020).

37. Ústavný súd na základe uvedeného uzatvára, že právne závery v žiadnej z častí napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nevykazujú znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

38. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv, dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť ako celok je potrebné odmietnuť z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu